DZIENNIK PRAW

Z ROKU

1 8 4 1.

REJESTR

DZIENNIKA PRAW

z Roku 1841.

MY

Prezes i Senatorowie

Wolnego Niepodległego i Scisle Neutralnego

MIASTA KRAKOWA I JEGO OKRĘGU.

Zważywszy, iż Rozporządzenie Senatu Rządzącego z dnia 31 Stycznia 1823 r. o rzezi bydła w Szlachtuzie Jlnym niedosyć zabezpiecza Publiczność od przestępowania przepisów Policyjnych pod względem bicia jedynie zdrowego bydła i trzody, ani zapewnia Skarbowi wpływu Ustawą Sejmową z dnia 5 Lutego 1838 r. zaprowadzającą z dniem 1 Czerwca 1838 r. dodatkową opłatę od mięsa, pod tytułem na bubowę Kanałów prywatnych, Dom

Pracy i Więzienia Publiczne, uznaliśmy za potrzebę wydać postanowienie następujące:

§. 1.

Wszelkie mięso w Mieście Krakowie bądź publicznie sprzedawane bądź na potrzebę prywatną używane wyjąwszy słoninę w pasach lub połciach, sadło w bochenkach lub topiony szmalec, wędzone szynki, ozory, salsesony, kiełbasy, tudzież zwierzynę i drób, ma odtąd pochodzić z bydła lub trzody bitych w Szlachtuzie Jeneralnym.

§. 2.

Oprócz więc wymienionych artykułów niewolno nikomu nawet na własną potrzebę prowadzić z zarogatek zabitego bydła lub trzody, ani mięsa bez względu na ilość pod karami niżej ustanowionemi.

§. 3.

Wszelkie mięso z zabitego w Szlachtuzie Jlnym bydła lub trzody pochodzące, cechą Rządową opatrzone być powinno.

§. 4.

W Szlachtuzie Jlnym oprócz opłaty szlachtuzowéj zwyczajnéj, Rozporządzeniem Senatu Rządzącego z dnia 23 Maja 1818 r. Nr. 1404 w Dzienniku Rządowym N. 19 ogłoszonem oznaczonéj uiszczana będzie dodatkowa Prawem Sejmowem z dnia 5 Lutego 1838 r. postanowiona opłata na budowę Kanałów prywatnych i Więzień Publicznych, a to stósownie do Taryffy przez Senat Rządzący pod dniem 20 Listopada 1840 r. do N. 6104 D. G. zatwierdzonéj i Dziennikiem Rządowym ogłoszonéj.

§. 5.

Mięso na sprzedaż publiczną wystawione nieopatrzone cechą Rządową za niepochodzące z bydlęcia lub trzody w Szlachtuzie Jlnym bitych poczytane a sprzedający takowe za popełniającego defraudacyą opłaty od mięsa uznanym być ma.

§. 6.

Popełniający tego rodzaju defraudacyą oprócz utraty mięsa i uiszczenia opłaty Szlachtuzowego i na Kanały w stosunku średniej wielkości każdego rodzaju zwierząt wskazany będzie na karę pieniężną.

1) Od Wołu, Krowy, Jałowicy i Buhaja złp. 36.

2) Od Wieprza, Cielęcia, Barana, Kozła Kozy, Jagnięcia lub Koźlęcia złp. 16.

Gdyby część tylko zwierzęcia niececho-

wana przytrzymaną została, kara jak od całości wymierzoną będzie.

§. 7.

Kara powyższa nieuwalnia upoważnionego do sprzedawania mięsa od odpowiedzialności i rygoru, jaki Rozporządzeniem Senatu Rządzącego z dnia 31 Stycznia 1823 r. i przepisami Kodexu Karnego Części II. na sprzedaż mięsa wbrew przepisom policyjnym jest postanowiony.

§. 8.

Urzędy Rogatkowe są obowiązane do zapytywania się wjeżdżających do Miasta czyli nie wiozą lub nie przenoszą mięsa które jeżeli deklarowane wpuszczoném do miasta nie będzie, przeciwnie zaś niedeklarowane winno być zakwestyonowane i wraz z osobą do Urzędu Konsumcyjnego odprowadzone.

§. 9.

Przenoszący lub przewożący mięso lub zabite bydle albo trzodę bez zadeklarowania na Rogatce lub takowe przez okopy przenoszący po raz pierwszy za karę utraci przedmiot niedeklarowany, zaś po raz drugi i następny, oprócz utraty przedmiotu ulegnie rygorowi w §. 6 postanowionemu.

§. 10.

Sledzenie defraudacyi mięsa i kontrawencyi przeciw powyższemu zakazowi należy do Władzy policyjnej i Urzędu Konsumcyjnego; sprawy tego rodzaju instruowane i sądzone będą według przepisów Instrukcyi spraw defraudacyjnych dotyczących, z tą jedynie zmianą iż na kary w §. 6 i 9 wymienione Inspektor Dochodów Niestałych w pierwszej, a w drugiéj i ostatniéj instancyi Wydział Dochodów

Publicznych w Senacie Rządzącym wskazywać będzie. Wszelkie inne przepisy rzeczonéj Instrukcyi w swéj mocy pozostają.

§. 11.

Donoszący lub ujmujący na defraudacyi mięsa albo kontrawencyi przeciwko zakazowi niniejszém rozporządzeniem objętemu, otrzyma w nagrodę połowę kary pieniężnéj §§. 6 i 9 oznaczonéj, druga zaś połowa pójdzie na dochód Skarbu z kar defraudacyjnych.

§. 12.

Mięso skonfiskowane jeżeli za pochodzące z zdrowego bydlęcia uznane będzie niezwłocznie przez Urząd Konsumcyjny do Klasztorów żywiących ubogich odesłane zostanie.

§. 13.

Wszelkie przepisy dotąd obowiązujące

a przedmiotu o którym niniejsze rozporządzenie traktuje dotyczące, o ile są temuż przeciwne uchylone zostają.

§. 14.

Wykonanie powyższego postanowienia od dnia 1 Lutego r. b. obowięzywać mającego i czuwanie nad jego wykonaniem Władzom do których z natury rzeczy należy polecamy, chcąc mieć aby takowe w Dzienniku Praw zamieszczonem zostało.

Działo się na Posiedzeniu Naszem w Sali Obrad Senatu w Krakowie dnia czwartego Stycznia Tysiącznego Ośmsetnego Czterdziestego Pierwszego Roku.

Prezydujący
SCHINDLER

Sekr. Jlny Senatu

DAROWSKI.

Nowakowski Sekr. D. K. Senatu.

Nro 209. *D. G. S.* i 346.

MY
Prezes i Senatorowie
Wolnego Niepodległego i Sciśle Neutralnego

MIASTA KRAKOWA I JEGO OKRĘGU

ROZDZIAŁ I.

W rozwiązaniu uczynionego z strony Kommissyi Emerytalnéj zapytania, czyli, w jakiéj części, które pensye z funduszu emerytalnego pobierane, i za jakie długi zajętemi być mogą? mając na względzie cel i istotę pensyj wysłużonych, z drugiéj zaś prawa wierzycielom służyć mogące, w odniesieniu się do przepisów, tak Kodexu Cywilnego jak i Ustawy exekucyi-

nej pod względem czynienia zapowiedzeń Sądowych, i w objaśnieniu takowych o ile do pensyj wysłużonych stosowanemi być mogą uznaliśmy za potrzebne postanowić i stanowimy co następuje:

1. iż pensya emerytalna z przeznaczenia swego i celu zawiązania stowarzyszenia emerytalnego pod powagą Rządu, uważa się za pensyą alimentarną.
2. że następnie pensya takowa wolna jest od zapowiedzenia w ślad Art. 28 Ustawy exekucyjnej z roku 1823 we wszystkich wypadkach w których taż Ustawa pensye alimentarne od zapowiedzeń uwalnia, nakoniec;
3. że zapowiedzenia, jedynie pensyi dłużnika, nigdy zaś pensyi wdowy, jeśli ta do zaspokojenia długu wspólnie z mężem obowiązaną nie jest, a tem mniej pensyi dzieci, dotykać nie może.

Zastosowanie się do niniejszego Postanowienia, które jako przepis obowiązujący w Dzienniku Praw zamieszczony mieć chcemy, Władzom Publicznym Krajowym zalecamy.

Działo się na Posiedzeniu Naszem w Krakowie w Sali Obrad Senatu dnia dwunastego Stycznia Tysiąc Ośmset Czterdziestego Pierwszego Roku.

(M. P.) Prezydujący
SCHINDLER
Sekretarz Ilny. Senatu
DAROWSKI
Sekr. D. K. Senatu *Nowakowski.*

MY
Prezes i Senatorowie

Wolnego Niepodległego i Scisłe Neutralnego
MIASTA KRAKOWA I JEGO OKRĘGU.

Zważywszy, że każde prawodawstwo na jednéj zasadzie opierać się i wszystkie jego gałęzie odpowiadać sobie powinny, i że dla tego przepisy o instruowaniu i sądzeniu spraw defraudacyjnych z epoki Xięstwa Warszawskiego w Kraju W. M. Krakowa obowiązujące jako z zasadami prawodawstwa karnego niezgodne stósownéj zmianie uledz powinny, postanowiliśmy na zasadzie Art 11 Prawa Sejmowego z dnia 7 Stycznia 1820 r. wskazu-

jącego prawidła sądzenia spraw defraudacyjnych i w uzupełnieniu rozporządzenia Senatu z dnia 20 Kwietnia 1838 r. N. 1882 D. G. S wydać następujące przepisy o instruowaniu i sądzeniu spraw defraudacyjnych.

ROZDZIAŁ I.

Przepisy Ogólne.

§. 1.

Każdy wprowadzający lub usiłujący wprowadzić za linią do poboru opłaty Konsumowéj przeznaczoną, przedmioty tejże opłacie podlegające bez zadeklarowania takowych przed Officyalistą przy liniach na ten cel ustanowionym, popełnia defraudacyą.

§. 2.

Defraudujący do miasta Krakowa, lub miast okręgowych, jakiejkolwiek bądź o-

płacie akcyzowéj podlegające artykuły, stósownie do Ustawy Sejmowéj z dnia 7 Stycznia 1820 r. utraci za karę defraudowany przedmiot i zapłaci za pierwszem wykroczeniem defraudacyi dwa razy, a za powtórném i następnemi pięć razy tyle, ile ustanowiona od tegoż przy wprowadzaniu opłata wyniesie.

Karze téj w myśl Art. 3go powołanego prawa, ulega nietylko główny defraudant ale i właściciele defraudowanych przedmiotów, z którychby zlecenia lub namowy przemycanie nastąpiło, tudzież wszyscy ci, którzyby do wykonania onego podawali środki, lub usuwali przeszkody, bez względu czyliby o podział zysku lub wynagrodzenie z defraudującym porozumieli się lub nie.

§. 3.

Wysokość opłaty jak niemniéj artykuły

opłacie ulegające, wyszczególnia taryffa na zasadzie obowiązujących praw Skarbowych ułożona.

§. 4.

Od Artykułów raz na konsumo opłaconych, zwrot opłaty nie ma miejsca, gdyby właściciel chciał one z miasta wyprowadzić.

§. 5.

Dwie trzecie części kary defraudacyjnej wpływają do Skarbu Publicznego, do Kassy Dochodów Niestałych, trzecią zaś część bierze donoszący o defraudacyi lub ujmujący takową.

Jeżeli jest kilku donosicieli lub ujmujących, albo defraudacya przez Urząd Rogatkowy wykrytą zostanie, przypadająca część na donosiciela, pomiędzy donoszących albo Officyalistów rogatkowych rozdzieloną

będzie. Rozdział kary czyni Wydział Dochodów Publicz. po zawiadomieniu przez Kassę o złożeniu jéj przez winnego. A gdyby kara pieniężna ściągniętą być nie mogła, część na donosiciela lub ujmującego przypadająca z funduszu kar defraudacyjnych wypłaconą zostanie. W przypadku wypuszczenia Dochodów Niestałych w dzierżawę, kontrakt dzierżawny podział kary oznaczy.

§. 6.

Kto dwa razy za defraudacyą w jakikolwiek bądź sposób Art. 3 Ustawy Sejmowéj z dnia 7 Stycznia 1820 r. przewidziany dokonaną, karany będzie, ten za trzecią razą uważany być powinien za osobę która defraudowanie za przemysłowe obrała rzemiosło. Osoba takowa po raz trzeci

o defraudacyą przekonana, będzie wskazana na utratę sposobu zarobkowania przy pomocy którego defraudacyą popełnia, lub do popełnienia przyczynia się. Niniejszy przepis nie ma w niczem uwłaczać rozporządzeniom o Szynkach.

§. 7.

Kto rewizyi przez wyznaczonych do niéj officyalistów przedsięwziąść się mającéj poddać się nie chce i sprzeciwia się, ten na karę od 30 do 180 złp. wskazanym zostanie, sprzeciwiający się nadto rewizyi przy Rogatce, dla dopełnienia takowéj, przed Urząd Konsumcyjny doprowadzony będzie. Obraza słowna lnb uczynkowa Officyalistów konsumcyjnych, pociąga za sobą kary Kodexem Karnym objęte.

§. 8.

Kto pieczęć przez Urząd Konsumcyjny położoną naruszy, ten na karę od 150 do 600 złp. lub stosunkowy areszt wskazany będzie. Na kary pieniężne w tym i poprzedzającym paragrafie wymienione wskazywać będzie Dyrekcya Policyi na rapport Inspektora Dochodów Niestałych w Mieście Krakowie a Kommissarze Dystryktowi w Okręgu z wolnem odwołaniem się przez wskazanego do Wydziału Dochodów Publicznych w dniach ośmiu od doręczenia decyzyi wskazującej.

§. 9.

Kto przy wejściu na linią poboru konsumcyjnego, przedmiot opłacie ulegający deklaruje, ten może albo opłaty w Urzędzie Konsumcyjnym dopełnić, albo zwró-

cenia przedmiotu w miejsce z kąd tenże pochodzi żądać.

§. 10.

Co kwartał Urząd Konsumcyjny winien jest Wydziałowi Dochodów Publicznych i Skarbu w Senacie Rządzącym składać tabellę wszelkich processów defraudacyjnych, tak tych które się do dochodzenia kwalifikują, jako i tych które dochodzeniu nie ulegają, z wyszczególnieniem daty rozpoczęcia Instrukcyi, daty jéj ukończenia, przesłania Dyrekcyi Policyi lub Wydziałowi.

Każda sprawa winna być wskazaną pod datą podania skargi lub doniesienia, nazwiska donosiciela, nazwiska i imienia defraudanta, z wyszczególnieniem przedmiotu defraudowanego i jego ilości.

§. 11.

W miastach okręgowych poborowi o-

płaty konsumcyjnéj ulegających, wszelkie obowiązki niniejszém Rozporządzeniem na Urząd konsumcyjny i Dyrekcyą Policyi włożone, przez Komissarzy Dystryktowych wykonywane będą.

ROZDZIAŁ II.

O Juryzdykcyi w przestępstwach defraudacyjnych.

§. 12.

Urząd konsumcyjny jest władzą do któ-rej śledzenie przestępstw defraudacyjnych w mieście Krakowie należy. Urzędu tego jest obowiązkiem zapobiegać takowym, wykrywać przestępujących przepisy Skarbowe, i z obwinionemi stósownie do niniejszego Rozporządzenia postępować. W miastach Okręgowych te same obowiązki Kommissarze Dystryktowi wykonywają.

§. 13.

Każdy na wezwanie Urzędu konsumcyjnego obowiązany jest stawić się w miejscu i czasie oznaczonym i potrzebnéj wiadomości na zapytanie udzielić.

§. 14.

Instrukcyą spraw defraudacyjnych w M. Krakowie prowadzi Adjunkt Urzędu Konsumcyjnego według przepisów poniżej wzkazanych. Wyrokuje zaś w piérwszej Instancyi Dyrekcya Policyi a w drugiéj i ostatniéj Wydział Dochodów Publ. i Skarbu w Senacie Rządzącym. W miastach Okręgowych instrukcyą spraw rzeczonych prowadzą i sądzą takowe w pierwszéj Instancyi Kommissarze Dystryktowi z wolnem odwołaniem się do Wydziału Dochodów Publicznych.

§. 15.

Urząd Konsumcyjny a tem samem prowadzący Instrukcyją spraw defraudacyjnych, zostaje pod nadzorem Inspektora Dochodów Niestałych, ten zaś pod władzą Wydziału Dochodów Publicznych i Skarbu w Senacie Rządzącym. Korrespondencyą z Władzami z strony Urzędu konsumcyjnego, prowadzi Inspektor Dochodów Niestałych, do którego także należy udzielanie wszelkich opinij w przedmiotach defraudacyi dotyczących.

ROZDZIAŁ III.

O śledztwie przestępstw defraudacyjnych

§. 16.

Jak tylko Urząd konsumcyjny przez pogłoskę, doniesienie albo własne odkry-

cie, wiadomość o przestępstwie defraudacyj. nem poweźmie, w ów czas do wykonania swej jurisdykcyi przystąpić jest obowiązany.

§. 17.

W wypadku doszłéj do Urzędu konsumcyjnego pogłoski o dokonanéj defraudacyi, tenże aż do jéj źrodła dochodzić powinien aby się o jéj gruntowności przekonał.

§. 18.

Każdy Urzędnik, Officyalista lub Sługa Skarbowy, który przez Zwierzchność do dozoru i zapobiegania defraudacyom jest postanowiony, ma obowiązek donoszenia z Urzędu o popełnionéj defraudacyi. Równie każdemu innemu służy prawo doniesienia o wiadomém sobie przestępstwie defraudacyjnem.

§. 19.

Jak z jednéj strony każdego Officyalisty Skarbowego jest obowiązkiem dokładać starania, aby Skarb w dochodach dozorowi jego poruczonych szkody nie poniósł, tak z drugiéj strony powinien się chronić uciemiężeń i prześladowań, najmniejszą niesłuszną przykrość osobie prywatnéj zrządzić mogących.

§. 20.

Gdy kto na defraudacyi ujęty zostanie powinien być wraz z przedmiotem defraudowanym do Urzędu konsumcyjnego odstawionym. Wprzypadku gdyby defraudant miał się opierać, winien być przy pomocy najbliższéj Zwierzchności do tegoż Urzędu doprowadzonym.

Zabrania się dostrzegającemu defraudacyją wchodzenie z defraudantem w jaką

ugodę, lub załatwienie odkrytego przestępstwa bez wiedzy Urzędu konsumcyjnego, a to pod rygorem kassacyi na officyalistę, a na nieofficyalistę pociągnienia do odpowiedzialności jako wspolnika defraudacyi w ślad Art. 3. prawa Sejmowego z dnia 7. Stycznia 1820. r.

§. 21.

Donoszący o defraudacyi winien bezzwłocznie zdać Urzędowi konsumcyjnemu rapport, albo jeżeli sam pisać nie umie, stawić się na własne żądanie do protokułu i wyszczególnić dokładnie jak się rzecz stała. Rapport o defraudacyi następujące punkta obejmować winien:

1) Datę i miejsce przytrzymania ostatnie, najdokładniej opisanem być powinno, aby się przekonać można, czy obwiniony linią opłaty konsumcyjneg

już minął, lub objechał, albo czy donoszący w przytrzymaniu osoby za nadto skwapliwym się nieokazał.

2) Imie nazwisko stan i miejsce zamieszkania obwinionego.

3) Gatunek ilość i wartość przedmiotu defraudowanego.

4) Wymienienie świadków i miejsca ich zamieszkania jeżeli jacy obecni byli.

5) Czy oskarżony nie usiłował przekupić donoszącego officyalistę, w którym to przypadku pieniądze wzięte Urzędowi konsumcyjnemu oddać powinien aby ten drogą Art. 4. prawa Sejmowego z dnia 7 Stycznia 1820 r. wskazaną mogł postąpić.

6) Nakoniec wszystkie inne ważne okoliczności, któreby donoszący dla udowodnienia swéj denuncyacyi mógł mięć do przełożenia.

§. 22.

Ieżeli doniesienie bezimienne lub pod imieniem nieznanem jest uczynione, Urząd Konsumcyjny na doniesienie uwagę zwrócić powinien, ale przeciw doniesionemu defraudantowi nie wprzódy postąpić ma, jak wtedy dopiero gdy dochodzone uczynku okoliczności same na niego naprowadzają.

§. 23.

Urząd Konsumcyjny na jakiejkolwiek bądź drodze o dokonanej defraudacyi zawiadomiony, natychmiast istoty uczynku dochodzić i wszystkie do objaśnienia posłużyć mogące okoliczności zebrać powinien.

§. 24.

Protokuł istoty uczynku obejmować powinien miejsce i datę, przyczynę dla któ-

réj dochodzenie przedsiewzięte, a w szczególności powołanie się na rapport o defraudacyi donoszący, jeśliby takowy w oddzielnym akcie złożony był, następnie dokładne opowiedzenie wyśledzonych okoliczności w porządku jak po sobie nastąpiły. W końcu winien być za każdem przerwaniem przez Urzędnika prowadzącego, takowy, a w mieście Krakowie i przez Inspektora doch. niest. lub Rewizora Jeneralnego podpisany.

§. 25.

Przy każdéj defraudacyi powinien Urząd konsumcyjny objekt przytrzymany i sobie dostawiony wziąść do składu i takowy pieczęcią swoją a jeźli być może to i pieczęcią obwinionego opatrzyć. Następnie jeźli zachodzi obawa w poszukiwaniu należytości Skarbowéj, winien dla za-

bezpieczenia Skarbu żądać od obwinionego złożenia przyzwoitéj kaucyi, któréj wielkość stósownie do wielkości defraudowanéj opłaty, ustanowić się mającéj kary i kosztów procesowych, oznaczoną być powinna.

§. 26.

Kaucya albo w gotowiznie albo przez stawienie odpowiedzialnego poręczyciela przyjętą być ma; w pierwszym przypadku Urząd konsumcyjny kwit na odebrane pieniądze wydać jest obowiązany.

§. 27.

Jeźli ujęty na defraudacyi nie jest w stanie złożyć kaucyi lub stawić odpowiedzialnego poręczyciela, winien być w areszt wzięty i w nim aż do ukończenia procesu defraudacyjnego zatrzymanym.

§. 28.

Gdy każda defraudacya pociąga za sobą konfiskatę defraudowanego przedmiotu, przeto prawo własności do tegóż przedmiotu, służy natychmiast Skarbowi po ogłoszeniu prawomocnego wyroku karę oznaczającego; wolno jest jednak stronie zażądać wydania sobie przedmiotu kwestyonowanego za złożeniem summy wyrównywającéj wartości jego po oszacowaniu, i jeżeli przedmiot ten chce w mieście pozostawić, za wniesieniem od tegoż przynależnéj opłaty konsumowéj. Oszacowania dopełnia dwoch przysięgłych Taksatorów. Gdyby przedmiot skonfiskowanym być niemogł, wartość onego Skarbowi przypada według przepisów Art. 2. prawa Sejmowego z dnia 7 Stycznia 1820 r.

§. 29.

Jeżeli w miejscu jakiem poślaki defraudacyi pozostały, rewizya naoczna samego miejsca natychmiast nastąpić powinna. Co do osob i rzeczy rewizya w miejscu urzędowania odbyć się może, chybaby przez zmianę miejsca zmiany stanu rzeczy obawiać się należało. Gdyby zaś zachodziła obawa aby poszlaki w rzeczach ruchomych usunięte nie zostały, w ów czas opieczętowania lub zamknięcia w bezpiecznem miejscu użyć wypada.

§. 30.

Jeśli istotę czynu świadkowie wyjaśnić mogą, ci skoro tylko w miejscu się znajdują bezzwłocznie słuchani być powinni; jeśli zaś w miejscu dochodzenia istoty czynu obecni nie są, w ow czas w przypadku znaczniejszéj odległości, Zwierzch-

ność gdzie się znajdują o przesłuchanie wezwać należy. Jeżeli osoby do składu Milicyi lub Żandarmeryi jako świadków lub obwinionych przesłuchać wypadnie, obowiązkiem jest Urzędu konsumcyjnego wezwać komendę aby Audytoryatowi wojskowemu przesłuchanie osob tych nakazała, przy czem Urzęduik instrukcyą sprawy defraudacyjnéj prowadzący obecnym być może.

§. 31

Jeżeli przestępstwo defraudacyjne żadnych po sobie niezostawia poszlaków, dochodzenie istoty czynu będzie razem z inkwizycyą naprzeciw obwinionemu połączone porządkiem w następującym rozdziale wskazanym.

§. 32.

Każdy świadek przed zeznaniem swo-

jem upomniony być winien, iż sumienną prawdę zeznać jest obowiązany. Następnie winien być pytany o imie, nazwisko, miejsce urodzenia, religią, stan i zamieszkanie, czyli nie jest krewnym lub powinowatym obwinionego, lub czyli i jakiej korzyści niespodziewa się, albo straty z procesu defraudacyjnego nie obawia w końcu czyli był kiedy pod Inkwizycyą. Zeznania do protokułu zapisane, świadkom przeczytane i przez nich podpisane, a gdyby ciż pisać nie umieli znakiem ich ręki stwierdzone być mają.

§. 33.

Wszelkie zmiany zeznań do protokułu zapisanych nie powinny być w saméj treści zmieniane, ale na boku w swojem miejscu zapisane.

§. 34.

Każde pytanie powinno być w protokule na jednem a dana odpowiedź na drugiem przecięciu arkusza pod liczbą porządkową zapisana.

§. 35.

Wolno jest słuchanemu odpowiedzi swoje dyktować. Jeżeliby zaś wolności téj nie użył lub nadużył, to jest dyktował rzeczy do przedmiotu nienależące, natenczas dana odpowiedź, zawsze ile możności, własnemi onegoż słowami zaciągnięta i onemuż natychmiast przeczytana być powinna.

§. 36.

W końcu protokułu Urząd konsumcyjny podaje ilość zaaresztowanego przedmiotu i defraudowanéj opłaty, a to w celu ocenienia szkody, jaką przez defraudacyą

obwiniony dochodom Skarbowym wyrządził.

§. 37.

Jeżeli od dnia dokonania defraudacyi rok jeden upłynął a Urząd konsumcyjny w tym przeciągu czasu żadnego śledztwa nieprzedsiębrał, dochodzenie téj defraudacyi, więcéj miejsca mieć niemoże, chybaby osoba o takową obwiniona w czasie tym innéj defraudacyi dopuściła się.

Przez śmierć defraudanta kara pieniężna nie umarza się i takowa z majątku po nim pozostałego ściągnioną być powinna.

ROZDZIAŁ IV.

O Inkwizycyi z obwinionym.

§. 38.

Jeżeli doniesienie jest uzasadnione i jeżeli dochodzenie istoty czynu wykryje

poszlaki defraudacyi rzucające podejrzenie na pewną osobę, natychmiast obwinionego do Inkwizycyi pociągnąć należy. W ocenieniu podejrzenia zważać wypada na okoliczności, aby te taki między uczynkiem a osobą związek okazywały, z któregoby taż osoba jako sprawca, zakazanego prawem Skarbowym czynu, z podobieństwem do prawdy obwinioną być mogła.

§. 39.

Gdy niepodobieństwem jest wyrazić wszystkie tego rodzaju okoliczności, ani wskazać pewne prawidła do rozważenia mocy podejrzenia i prawdy podobieństwa zostawia się rozsądkowi Władzy do prowadzenia inkwizycyi upoważnionéj ocenienie, czyli zachodzą okoliczności, mogące stanowić zasadę do pociągnienia pewnéj osoby o czyn defraudacyjny lub nie?

§. 40.

Gdyby doniesienie do rozpoczęcia inkwizycyi z obwinionym nie kwalifikowało się, Urząd konsumcyjny rzecz całą Wydziałowi Doch. Publi. przedstawić i decyzyi Jego oczekiwać będzie.

§. 41.

Gdy zachodzi przyczyna pociągnienia do odpowiedzialności o defraudacyą obwinionego, inkwizycya niezwłocznie rozpoczęta i ile być może nieprzerwanie prowadzoną być ma. Jeżeli dochodzenie istoty czynu niepoprzedziło, na wstępie do protokułu, ma być wyrażony powod do inkwizycyi.

§. 42.

Przy każdéj instrukcyi sprawy defraudacyjnéj w mieście Krakowie winien być obecny Inspektor Przychodów niestałych

lub Rewizor Ilny Urzędu konsumcyjnego Inspektor przed odesłaniem akt sprawy Dyrekcyi Pol. może nakazać instruentowi uzupełnienie inkwizycyi jakie za potrzebne uzna.

§. 43.

Przy rozpoczęciu Inkwizycyi z obwinionym w defraudacyach w których defraudowana opłata 25 Zp. przechodzi, należy go się protokularnie zapytac czy chce mieć przy instrukcyi sprawy obecnych Assydentów, których liczba dwoch przechodzić niemoże, z oświadczeniem iż przypadającą należytość tymże zapłacić będzie obowiązany.

§. 44

Senat Rządzący wyznaczy po trzech Assydentów przysięgłych tak w Krakowie jak i w miastach Okręgowych, których

Urząd konsumcyjny i Komissarze Dystryktowi do zasiadania w razie potrzeby wzywać będą. Assydenci protokuł, każdego posiedzenia przy którem obecni będą podpiszą.

§. 45

W protokule Inkwizycyi te same formy zachować należy jakie w Rozdziale II. dla Protokułu istoty czynu są przepisane.

§. 46.

Zamiarem Inkwizycyi jest aby przestępstwo defraudacyjne, jeśli takowe dokładnie wiadome nie jest wyjaśnić, dojść winy obwinionego, wykryć jego wspolników i Skarbowi wynagrodzenie szkody przez defraudacyą poniesionej zabezpieczyć.

§. 47.

Obwiniony przedewszystkiem o imie, nazwisko, wiek, religią, zamieszkanie, stan,

czy żonaty, czy ma dzieci i wiele tudzież czyli był pod inkwizcyą i za jaki czyn, jak niemniej czyli był już o defraudacyą obwiniony, lub karany, pytanym być winien.

§. 48.

Następnie należy obwinionemu przedstawić treść doniesienia o defraudacyi z wezwaniem, aby wszystkie jakieby tylko miał do poparcia obrony swojej dowody podał.

§. 49.

Jeżeli obwiniony doniesienia nie przyznaje i takowe zupełnie lub w cęści zaprzecza na tenczas należy do badania szczegółow denuncyacyi przystąpić i przedmiot cały okolicznie, tym porządkiem w jakim rzeczy po sobie następowały dochodzić.

Wszelkie okoliczności z zarzuconą ob-

winionemu defraudacyą związku nie mające, do protokułu przyjmowane być nie powinny.

§. 50.

Gdyby się w toku Inkwizycyi ważne okazywały sprzeczności takowe przez wysłuchanie świadków i konfrontacyą sposobem dla spraw karnych przepisanym wyjaśnionemi być mają.

§. 51.

Swiadkowie w akcie doniesienia przywiedzeni lub w ciągu inkwizycyi wykryci, jak niemniéj swiadkowie których obwiniony dla uniewinnienia siebie powołuje, do przysięgi, pociągnionymi być mają, jeśli ważność przedmiotu i okoliczności tego wymagać będą. W mieście Krakowie przysięgę odbiera Kommisarz Policyi, w Okręgu zaś Kommisarz Dystryktowy instrukcyą prowadzący.

§. 52.

Jeśli z badań w drodze wykrycia defraudacyi czynionych zajdą poszlaki zbrodni lub ciężkiego policyjnego przestępstwa, Urząd konsumcyjny odpis protokułu takowych dotyczący właściwéj Władzy do dalszego postępowania odeśle.

§. 53.

Po skończonéj Inkwizycyi Urząd konsumcyjny opinją swoją z zasadami prawa zgodną pod względem przekonania obwinionego i rygoru na jaki zasłużył załączy. W opinii téj wyrazi czy obwiniony był już kiedy za defraudacyą karany lub do Inkwizycyi pociągany, czyli złożył kaucyą i jaką, co się stać ma z przedmiotem zatrzymanym, wiele koszta processowe i nagroda Assydentow wynosi.

§. 54.

W ten sposob skompletowane akta w jedno porządnie zszyte i foljowane przy załączeniu indeksu czynności, mają być z rapportem, Dyrekcyi Pol. do osądzenia sprawy przesłane.

ROZDZIAŁ V.

O Prawnych dowodach.

§. 55.

Czyn defraudacyi za prawnie udowodniony poczytany być ma, gdy zachodzi jeden z czterech następujących dowodów.

1. Dowod z własnego przyznania.
2. Dowod z dokumentów pismiennych
3. Dowod z zeznań świadków lub współwinnych.
4. Dowod z zbiegu okoliczności.

§. 56.

Cokolwiek w protokule inkwizycyi stosownie do przepisów prowadzonym, jest zapisane, to za prawnie udowodnione poczytane być powinno.

§. 57.

I. Aby własne przyznanie stanowiło dowód, potrzeba aby obwiniony przed Zwierzchnością, bez użycia groźby lub środków przymuszających i przez odpowiedzi wyraźnie do defraudacyi się przyznał. Przyznanie pod témi warunkami uczynione przez następne zaparcie się mocy swéj nie traci, chybaby obwiniony przywiódł i udowodnił takie okoliczności któreby poprzednie przyznanie wątliły.

§. 58.

II. Własnoręczne lub tylko przez obwinionego podpisane pismo dowód praw-

ny stanowi, pod następującemi warunkami:

a) gdy takowe obejmuje treść o dokonanej defraudacyi świadczącą.

b) gdy za pokazaniem obwinionemu, tenże przyznaje swe pismo lub podpis, albo prawnie jest dowiedzione, że pismo jest jego ręki.

c) gdy obwiniony nie składa żadnego wyjaśnienia wątlącego treść pisma tego.

§. 59.

III. *A.* Do dowodu przez świadków w defraudacyach, które żadnych nie zostawiły poszlaków, w ogóle dwóch wiarogodnych świadków jest potrzeba.

§. 60.

B. Swiadectwo przysięgłego Urzędnika lub oficyalisty w rzeczach jego dozorowi powierzonych, czyliby ten był przytrzymującym defraudanta lub nie, prawny

stanowi dowod, kiedy takowe warunki co do zeznań świadków §aw. 63. wymagane w sobie mieści i kiedy nieznajdują się okoliczności, wiarogodność świadectwa osłabiające.

§. 61.

C. Jeżeli czyn defraudacyi jest prawnie stwierdzony, a obwiniony nie jest w stanie usprawiedliwić się z walczącego przeciw niemu podejrzenia, w ów czas zeznanie jednego wiarogodnego świadka zupełny dowód przekonania stanowi.

§. 62.

Do wiarogodności świadka potrzeba:

a) aby w chwili wydarzonego czynu miał lat 18. skończonych.

b) aby nie był uznany za winnego jakiego występku, lub tylko dla braku dowodów uwolniony.

c) aby z obwinionym nie żył w nieprzyjaźni.
d) aby w prost lub pobocznie z świadczenia korzyści nie odniósł lub szkody od siebie nie odwrócił.

§. 63.

Zeznanie świadka powinno być nadto:
a) dobrowolne, na własnéj wiedzy i wiadomości przed Zwierzchnością złożone.
b) świadek powinien być gotów zeznanie swoje, gdyby tego zachodziła potrzeba zaprzysiądz i tóż inkwizytowi do oczów wymówić.
c) takowe z wykrytémi w inkwizycyi okolicznościami zgadzać się, a przynajmniéj sprzeczności z temiż obejmować nie powinno.

§. 64.

D. Zeznanie dwoch współwinnych obejmujące warunki w §. 63. pod *a, c.* wskazane, w tedy prawny dowód stanowi, kiedy jednomyślnie przeciw obwinionemu o jego razem z niemi popełnionéj defraudacyi zgodnie we wszystkich okolicznościach zaświadczą i swoje zeznania nie tylko w konfrontacyi naocznéj do ócz powtórzą ale nawet po ogłoszonym im wyroku zapytani, zeznanie swoje potwierdzą, i kiedy bezstronnie sądzić można, iż współwinni poprzednio na potępienie obwinionego z sobą się nie znieśli.

§. 65.

IV. Jeśli obwiniony czynn defraudacyi zaprzecza, może być prawnie z zbiegu okoliczności, pod następującemi warunkami przekonany:

1. Czyn którego dokonania obwiniony zaprzecza ma być z wszystkiemi okolicznościami pod któremi takowy staję się przestępstwem defraudacyjnem prawnie dowiedziony.
2. Okoliczności w §§. 66. 67. przywiedzione powinny w liczbie § 68. oznaczonéj do obwinionego ściągać się.
3. Każda z tych okoliczności ma być prawnie dowiedziona i ani tłomaczeniem się obwinionego, ani przez przeciwne okoliczności lub stosunki które za niewinnością obwinionego przemawiają, zwątloną lub osłabioną.
4. Z okoliczności przez inkwizycyą wyjaśnionych, powinien tak ścisły i wyraźny popełnionego uczynku związek do osoby obwinionego ściągać się, iżby do pojęcia było niepodobném

aby kto inny, nie zaś obwiniony czynu tego dopuścił się.

§. 66.

Okoliczności do osiągnienia prawnego dowodu potrzebne są następujące:

1. Gdy się znajduje własnoręczne, lub z podpisem obwinionego pismo, z którego wykrywa się poszlak defraudacyi.
2. Gdy obwiniony po wykryciu defraudacyi, bez żadnej innéj wiarogodnéj przyczyny zbiegł lub się ukrywał.
3. Gdy przy obwinionym w jego mieszkaniu lub przez niego obranem schronieniu, znaleziono znaki lub przedmioty związek z defraudacyą mające, z posiadania których usprawiedliwiającéj przyczyny przytoczyć nie jest w stanie.

4. Gdy obwiniony o zamiarze dokonania czynu opowiadał, lub też po dokonaniu czynu siebie za sprawcę jego wskazywał.
5. Gdy obwiniony drugiego do popełnienia czynu namowić usiłował, rady i zdania swego względem środków wykonania dostarczał, lub przed albo po czynie o skutku tegóż zapewniał.
6. Gdy obwiniony był obecny w miejscu i czasie dokonania czynu, albo mało co przed wydarzonym czynem posiadał rzecz, która po defraudacyi w miejscu jéj dokonania znalezioną była, obwiniony zaś usprawiedliwiającéj przyczyny tego naznaczyć nie jest w stanie.
7. Gdy w miejscu i czasie dokonanéj defraudacyi obwiniony ukrywał się lub był zajęty czyunościami, które jedy-

nie do popełnienia defraudacyi zmierzać mogły.

8. Gdy obwiniony ślady defraudacyi ukrywa, oddala lub niszczy.

9. Gdy obwiniony z postaci, odzieży, lub innych szczególnych znaków podobny jest do opisanego przez świadka defraudanta.

§. 67.

Oprócz powyższych okoliczności jeszcze i następujące do dowodu z zbiegu okoliczności posłużyć mogą:

10. Zeznanie jednego świadka ściągające się wprost do wykonania czynu przez obwinionego, obejmujące wszystkie warunki w §. 63 wymienione, któremi jednak do zupełnéj wiarogodności jedynie na tém zbywa: iż świadek takowe czyniący, w chwili dokonane-

go przez obwinionego czynu, nie miał jeszcze lat 18 skończonych, lecz miał więcéj nad lat 14.

11. Zeznania niezaprzysiężone dwóch świadków, ściągające się wprost do czynu przez obwinionego popełnionego, które lubo obejmują warunki w §. 63 wskazane, nie mogą jednak stanowić dowodu z powodu że im zbywa na warunkach w §. 62. objętych.

12. Zeznanie uczynione w formie §. 64. przepisanéj dwóch współwinnych ściągające się wprost do czynu, przez obwinionego popełnionego, któremu jednak zbywa na zupełnéj wiarogodności na warunku pod *a.* §. 62 przywiedzionym.

§. 68.

Do ustanowienia prawnego dowodu z zbiegu okoliczności w powszechności po-

trzeba: aby oprócz warunków §. 65 objętych, trzy z wymienionych w §§. 66. 67. okoliczności do obwinionego stósowały się. W zastósowaniu jednak tych okoliczności pomijać nie należy: iż każdy czyn raz tylko jeden być uważanym, i jednę okoliczność stanowić ma, choćby nawet pod więcéj okoliczności §§. 66. 67. podciągnięty być mógł.

§. 69.

Jeżeli jednak z inkwizycyi wyraźnie się okazuje że obwiniony jest takiej sławy, takiego rodzaju życia, takich skłonności, albo zostaje w stosunkach będących pobudką do popełnienia czynu lub téż, jeśli to, co obwiniony na osłabienie walczącego przeciw sobie podejrzenia przytacza, fałszywem się być okaże, w ów czas dwie okoliczności w §§. 66. 67. przywiedzione, obok warunków §. 65. do prawnego przekonania tegoż obwinionego dostateczne będą.

§. 70.

Niewinność obwinionego co do zarzuconego czynu defraudacyi wtedy prawnie udowodnioną będzie, kiedy wszystkie okoliczności podejrzenie wzniecające, w inkwizycyi odparte i wyjaśnione zostaną.

§. 71.

Gdyby ani dowód prawny przeciw obwinionemu osiągnięty być nie mogł, ani tenże z walczącego przeciw sobie podejrzenia oczyścić się nie był w stanie, w ówczas Inkwizycyą dla braku prawnych dowodów uchylić należy.

ROZDZIAŁ V.

O wydaniu decyzyi i rekursie.

§. 72.

Dyrekcya Policyi po odebraniu od Urzędu konsumcyjnego Akt sprawy defraudacyj-

néj, a Kommissarze Dystryktowi po wyprowadzeniu przez siebie inkwizycyi, niezwłocznie do wydania decyzyi przystąpić powinni.

§. 73.

Pod względem sposobu sądzenia zbierania zdań, formy decyzyi, ogłoszenia tejże i przyjęcia rekursu, Derekcya Poli: i Kommissarze Dystr: winni się stósować do zasad statutu swego i przepisów o ciężkich, Policyjnych przestępstwach wydanych o ile takowe niniejszém Urządzeniem zmienione nie są.

§. 74.

Decyzya oprócz wskazania na konfiskatę przedmiotu i karę w ślad §. 2, obejmować nadto powinna obliczenie kosztów processu, wynagrodzenia Assydentom, świadkom i t. p. i wskazanie na zwrot

takowych. Jeśli jest więcéj obwinionych, każdy w szczególności na karę, a solidarnie wszyscy na zwrot kosztów processu wskazani być mają.

§. 75.

Jeśli Dyrekcya Poli: znajduje: iż Inkwizycya nie jest kompletna, celem jéj uzupełnienia, zwroci nadesłane Akta Urzędowi kosumcyjnemu, lub sama Inkwizycyą uzupełni.

§. 76.

Do ogłoszenia decyzyi, abwiniony wezwany być powinien; jeśli na wezwanie nie stawa, należy mu decyzyą w miejscu zamieszkania doręczyć.

§. 77.

Przy ogłoszeniu decyzyi należy oświadczyć obwinionemu o służącém mu pra-

wię rekursu i jeżeli chce tegoż użyć, wyznaczyć mu dni 14. do jego założenia. Wskazanemu wolno jest zaraz swój rekurs do protokułu zadyktować. Jeśli zaś takowy osobném pismem chce poprzyć, winien uczynić podanie na stęplu przyzwoitym do Władzy do któréj rekurruje. Jeśli wskazany na decyzyi poprzestaje, wolno mu się zaraz odwołać w drodze łaski do Senatu Rządzącego, którego decyzyja będzie ostateczną.

§. 78.

Jeżeli obwiniony zakłada rekurs od decyzyi w piérwszéj Instancyi wydanéj, Zwierzchność wyrokującego decyzyi Inspektora dochodów niestałych zawiadomić, akta zaś z decyzyą i rapportem Wydziałowi Dochodów Publicznych złożyć jest obowiązana. Jeżeli obwiniony na decyzyi

na karę wskazującej przestaje, Zwierzchność równie zawiadomi o niej Inspektora i Akta sprawy Wydziałowi dla upoważnienia Kassy dochodów niestałych do wzięcia na przepis kary prześle. Nakoniec gdy obwiniony od zarzutu uwolniony zostaje, Zwierzchność decyzyją wydająca Inspektorowi Dochodów Niestałych Akta i decyzyą prześle. W ostatnim przypadku jeśli Inspektor widzi powody do założenia rękursu, winien takowy w dniach 14 od daty odebrania akt rachując, do Wydziału Skarbu uskutecznić.

§. 79.

Przepisy pod względem sądzenia, zbierania zdań i formy wyroku Dyrekcyą Pol: i Kommissarzy obowiązujące, służyć mają za normę postępowania w sprawach defraudacyjnych i dla Wydziału Doch. Publ. i Skarbu.

§. 80.

Jeżeli Wydział Doch. Pub. znajduje potrzebę uzupełnienia Inkwizycyi, takowe Urzędowi który instrukcyą prowadził, lub delegowanemu przez siebie Urzędnikowi uskutecznić nakaże.

ROZDZIAŁ VII.

O wykonaniu decyzyi i kosztach processowych.

§. 81.

Gdy decyzya będzie prawomocna, Wydział Dochodów jéj wykonanie natychmiast nakaże, a wrazie niemożności ściągnienia kary pieniężnéj takową według Rozporządzenia z dnia 20 Kwietnia 1838 i Ustawy z dnia 7 Stycznia 1820 r. na karę aresztu rachując 6. Złp. za jeden dzień aresztu zamieni i wyexekwować poleci.

§. 82.

Wykonanie następować będzie drogą sekwestracyi w ślad przepisów Ustawy Sejmowéj z dnia 7. Stycznia 1820 r.

§. 83.

Oprócz kary przypadającéj i koszta processu defraudacyjnego ściągnięte być powinny. Jeżli fundusz z sekwestracyi zebrany niewystarcza w zupełności na pokrycie kosztów i kary, tedy koszta naprzód strącone być powinny.

§. 84.

Koszta processowe są.

a) należytość Assydentom i świadkom niemiejscowym przypadająca

b) koszta przez Urząd konsumcyjny z powodu processu defraudacyjnego zastąpione.

§. 85.

Assydent ma prawo do wynagrodzenia Złp. dwa dziennie, które w przypadku niemożności zapłacenia przez stronę wskazaną, z funduszu kar defraudacyjnych zaspokojone będzie, chybaby kontraktem dzierżawy Dóchodow Niestałych inaczej postanowioném było. Nagroda dla świadków nie zamieszkałych w miejscu dochodzenia, będzie oznaczona w stosunku dla spraw Policyjnych przepisanym.

§. 86.

Jeśli Inkwizycya tylko dla braku dowodów uchyloną zostanie, obwiniony może być wyrokiem wskazany na zwrót kosztów processu.

§. 87.

Przedmiot konfiskacie ulegający, gdy go strona stósownie do § 28. nie odbie-

ra, przez publiczną licytacyją na korzyść Skarbu sprzedany być powinien, chybaby kontraktem dzierżawy dochodów konsumcyjnych inaczej zastrzeżone było.

§. 88.

Wszelkie dekreta i rozporządzenia tak z czasu Rządu Xwa. Warszawskiego jak i za obecnego Rządu wydane, o ile mieszczą w sobie przepisy przeciwne niniejszemu postanowieniu, tracą moc swoją obowiązującą.

§. 89.

Wykonanie przepisów niniejszem Rozporządzeniem wskazanych, które jako obowiązujące z dniem 1 Kwietnia b. r. poczynając, w Dzienniku Praw zamieszczone mieć chcemy, Władzom Publicznym krajowym których to z natury przedmiotu dotycze zalecamy.

Działo się na Posiedzeniu Naszem w Krakowie w Sali Obrad Senatu dnia dwódziestego Stycznia Tysiąc Ośmset Czterdziestego Pierwszego Roku.

M. P.) Prezydujący
SCHINDLER
Sekretarz Ilny. Senatu
DAROWSKI
Sekr. D. K. Senatu *Nowakowski.*

Nr. 1492 *D. G. S.* *1070.*

MY

Prezes i Senatorowie

Wolnego Niepodległego i Sciśle Neutralnego

MIASTA KRAKOWA I JEGO OKRĘGU.

Gdy wedle doniesienia Dyrekcyi Policyi wydarzają się częste wypadki, że mieszkańcy tutejszo-krajowi udają się po zagranice krajów pod berłem protegujących Mocarstw zostających, już to w passporta nie zaopatrzeni, już wydalając się za passportami czasowemi pobyt swój przedłużają tak dalece, iż po kilku a nawet i po kilkunastu latach dopiero do kraju wracają; z uwagi że miejsce pobytu wy-

dalających się po za granice Państw ościennych nie może być obojętném dla Rządu, z uwagi nadto na łatwość uzyskania passportów tak czasowych gdy tego zachodzi potrzeba, jako też i emigracyjnych, nim ustawa co do samowolnéj emigracyi pociągającéj za sobą utratę tytułu krajowości na drodze właściwéj wydaną będzie, postanowiliśmy i stanowimy co następuje:

ARTYKUŁ 1.

Nikomu po za granice Państw ościennych bez passportu wydalać się niewolno, ani też czasu passportem zakreślonego przedłużać.

ARTYKUŁ 2.

Wydalający się po za granice Państw ościennych bez passportu, ulegnie za po-

wrotem swoim w miarę długości pobytu swojego za granicą, karze aresztu policyjnego od 24 godzin do dni 30stu.

ARTYKUŁ 3.

Bawiący po za granicą Państw ościennych za passportami, jażeli czas passportem zakreślony samowolnie przedłużą a za powrotem swoim przyczyny przedłużenia dostatecznie nie usprawiedliwią, karani będą pieniężnie od 25 do 500 Złp.

ARTYKUŁ 4.

Dyrekcja Policyi w pierwszéj a Wydział Spraw Wewnętrznych w drugiéj i ostatniéj instancyi orzekać będą powyżéj oznaczone kary.

Działo się na Posiedzeniu Naszem wSali Obrad Senatu w Krakowie dnia

piętnastego Marca tysiąc ośmset czterdziestego pierwszego roku.

Prezes Senatu

(M. P.) SCHINDLER

Sekretarz Ilny. Senatu

DAROWSKI

Sekr. D. K. Senatu *Nowakowski.*

Nro 1070 *D. G. S.*

MY

Prezes i Senatorowie

Wolnego Niepodległego i Ściśle Neutralnego

MIASTA KRAKOWA I JEGO OKRĘGU.

Chcąc uzupełnić Rozporządzenie z dnia 5 Maja 1826 r. Nr 849. o taxach sądowych Dziennikiem praw ogłoszone, przez oznaczenie tak dla dozorców i świadków przy zajęciu ruchomości i nieruchomości stósownie do przepisów Ustawy exekucyjnej ustanowionych, uznaliśmy za potrzebne wydać następujące przepisy:

1. Dla świadków przez Komorników Sądowych przy wszelkich Aktach exekucyjnych użytych, a w których o-

becność ich jest prawem wymagana, stanowi się nagroda Złp. 1. od Aktu; a gdyby Akt dłużej trwał nad dzień jeden, świadek ma prawo do dyety w stósunku 1. Złotego dziennie. Dla świadków przy Aktach zajęcia przez Woźnych stósownie do Art. 83. prawa o Sądach Pokoju odbywanych, stanowi się nagroda gr. 15. od Aktu.

2. Ustanowiony na zasadzie Art. 39 Ustawy o exekucyi Sądowej przez Komornika przy zajęciu ruchomości dozorca, jeżli nie należy do rzędu osób Art. 40. tejże Ustawy wymienionych, ma prawo do wynagrodzenia za pierwsze dni 10. po 1. Złotym dziennie za następne po gr. 15. Nagroda jednak dozorcy nie może przewyższać dziesiątéj części wartości ruchomości zajętych. Gdyby ustanowiony dozorca

na rzeczy zajęte użyć musiał własnego oddzielnego składu za któryby mu się stosowny czynsz należał, nie może żądać razem czynszu i dyety lecz jednę tylko z tych należytości likwidować ma prawo. Dozorcom przy zajęciu ruchomości przez Woźnych ustanowionym w wyżej przywiedzionym przypadku, należy się połowa rzeczonej taxy.

3. Dozorca nieruchomości stósownie do Art. 85 Ustawy exekucyjnéj wyrokiem Sądowym ustanowiony, ma prawo od dnia wprowadzenia go przez Komornika, do nagrody od przychodu który w ślad Art. 88. tejże Ustawy do depozytu Sądowego składać jest obowiązany w stosunku następującym:

a) $^{12}/_{100}$ jeżeli przychód do depozytu przez

dozorcę złożony nie przechodzi Złotych 1000.

b) $^{10}/_{100}$ jeżeli przychód do depozytu przez dozorcę złożony czyni od 1000 do Złotych 2000.

c) $^{8}/_{100}$ jeżeli przychód do depozytu przez dozorcę złożony czyni od Złp 2000. do Złp. 4000.

d) $^{6}/_{100}$ jeźli przychód do depozytu przez dozorcę złożony czyni od Złp. 4000 do Złp. 8000.

e) $^{4}/_{100}$ jeżeli przychód do depozytu przez dozorcę złożony czyni od Złp. 8000. do jakiejkolwiek summy.

f) jeżeli złożony do depozytu Sądowego przez dozorcę przychód mniej nad 200. Złp. wynosi, Sąd w drodze klassyfikacyi wysokość wynagrodzenia w miarę dopełnionych czynności i stanu massy ustanowi.

4. Komornicy i Trybunał nie mogą stanowić dozorcami Urzędników Administracyjnych ani Sądowych, chyba by ci należeli do osób w Art. 40 Ustawy exekucyjnej wymienionych, lub dozorowania bezpłatnie pełnić podjęli się.

Wykonanie niniejszego Rozporządzenia które jako przepis obowiązujący w Dzienniku Praw zamieszczoném mieć chcemy, Władzom krajowym których to dotycze zalecamy.

Działo się na posiedzeniu Naszem w Sali Obrad Senatu w Krakowie dnia dwudziestego czwartego Lutego tysiąc ośmset czterdziestego pierwszego roku.

Prezydujący
(M. P.) SCHINDLER.
Sekretarz Jlny Senatu
DAROWSKI.
Sekr. D.K. Senatu *Nowakowski.*

Nr. 1587 *D. G. S.*

URZĄDZENIE

DOMU SIEROT NA ZAMKU.

MY

Prezes i Senatorowie

Wolnego Niepodległego i Sciśle Neutralnego

MIASTA KRAKOWA I JEGO OKRĘGU.

W rozwinięciu Art. 59 Statutu Urządzającego Towarzystwo Dobroczynności i Reskryptu Senatu z dnia 27 Marca 1835 r. Nro 1864 D. G. S. mocą których dzieci osierociałe lub ubogich rodziców przez Rząd krajowy opiece Towarzystwa Dobroczynności poruczone zostały; zważywszy, iż dotąd zbywa na przepisach według których dzieci takowe na fundusz Skarbu pu-

blicznego przyjmowanemi być powinny, uznaliśmy potrzebę wskazania następujących zasad, dopóki wzrost funduszów na Instytut sierot konieczności wydania więcéj rozwiniętego urządzenia nie wskaże.

ARTYKUŁ I.

Towarzystwo Dobroczynności przyjąwszy na siebie opiekę sierot przez Rząd krajowy sobie powierzonych, zajmować się niemi będzie z równą troskliwością z jaką się zajmuje dziećmi których rodzice w domu schronienia zostają, dokładając starania, aby na członków użytecznych społeczności usposobione zostały.

ARTYKUŁ II.

Do domu schronienia sierot na koszt Skarbowy, mogą być tylko przyjęte obojga płci sieroty lub prawdziwie ubogich rodziców, liczące więcéj nad pięć a mniéj nad lat dziesięć skończonych wieku, niemające

żadnego z nikąd przytułku urodzone z mieszkańców Miasta Krakowa lub jego przedmieść. Przyjęcie ich zależeć będzie od Wydziału Spraw Wewnętrznych i Policyi w Senacie Rządzącym.

ARTYKUŁ III.

Osoby chcące na funduszu Skarbowym zamieścić dzieci w przywiedzioném wyżéj położeniu znajdujące się, obowiązane będą uczynić podanie do Wydziału Spraw Wewnętrznych i przy niém złożyć następujące dowody:

a) Świadectwo ubóstwa rodziców wydane przez dwóch obywateli posiadających realności w Cyrkule w którym ciż zamieszkują poświadczone za rzeczywistość stanu ubóstwa przez Proboszcza właściwéj parafii i Kommissarza Cyrkułu. Gdyby zaś rodzice nie żyli, winny złożyć podobneż świade-

ctwo, że sierota niema żadnych należących którzyby byli w stanie zająć się jéj wychowaniem.

b) Akt urodzenia dziecka.

c) Świadectwo lekarskie o stanie zdrowia i szczepionéj ospie.

ARTYKUŁ IV.

Dyrekcya Policyi znalazłszy tułającą się sierotę w razie uznania potrzeby oddania jéj do domu schronienia, po wyprowadzoném śledztwie, odeśle protokuł takowego Wydziałowi Spraw Wewnętrznych do Urzędowego użycia.

ARTYKUŁ V.

Wydział Spraw Wewnętrznych i Policyi przekonawszy się o stanie przedstawionego sobie dziecka, wezwie o jego przyjęcie Radę ogólną Towarzystwa Dobroczynności, która niezwłocznie zamieszczenie go na koszcie Skarbowym w domu

schronieuia sierot nakaże. Gdy zaś fundusze na utrzymanie sierot są ograniczoue, przeto Wydział wtedy tylko do prośby przychyli się, kiedy w domu schronicnia dzieci na koszcie Skarbowym zostających, będzie miejsce wolne do zajęcia. Aby więc Wydział Spraw Wewnętrznych postawić w możności ocenienia, czyli miejsce wakuje, Prowizor ubogich Towarzystwa Dobroczynności po ubyciu jednego z dzieci na koszcie Skarbowym zostających, zda niezwłocznie Rapport Wydziałowi Spraw Wewnętrznych o wakującem miejscu.

ARTYKUŁ VI.

Liczbę dzieci oznaczy każdo-rocznie etat; na teraz w miarę funduszu ogranicza się do trzydziestu.

ARTYKUŁ VII.

Corocznie w miesiącu Listopadzie, Rada ogólna Towarzstwa Dobroczynności,

prześle Senatowi Rządzącemu etat wydatków zastósowany do funduszu, który gdyby niebył stały, Wydział Spraw Wewnętrznych o stanie jego wcześnie tęż Radę zawiadomi.

ARTYKUŁ VIII.

Dzieci na koszcie Skarbowym zostające, będą wychowywane a następnie obracane do rzemiosł lub oddawane w służby, według zasad przyjętych przez Towarzyst. Dobr., pod względem wychowania dzieci na jego funduszach zostających. Przyczém stanowi się za prawidło, iż dzieci skończonych lat dwanaście mające, w zakładzie sierot na koszcie Skarbowym już dłużéj utrzymywane być nie powinny.

ARTYKUŁ IX.

Kassa Towarzystwa Dobroczynności, pobiérać będzie z góry co kwartał za assygnacyami Senatu Rządzącego na wnioski

Wydziału Spraw Wewnętrznych, czwartą część summy etatem na utrzymanie dzieci kosztem Skarbowym przeznaczonéj.

ARTYKUŁ X.

Wydział Spraw Wewnętrznych po zasiągnieniu od Rady ogólnej Towarzystwa Dobroczynności wiadomości potrzebnych, corocznie w miesiącu Styczniu złoży Senatowi Rapport z administracyi funduszu na dzieci w domu schronienia odkazanego.

ARTYKUŁ XI.

Z dniem najdaléj 15 Stycznia każdego roku Rada ogólna Towarzystwa Dobroczynności złożyć winna będzie Senatowi Rządzącemu rachunek tak z awansów jakie na utrzymanie dzieci z Skarbu publicznego podniosła, jako téż i wydatków w tym celu poczynionych. Rachunek ten zastósowany w wydatkach do tytułów jakie etat obejmuje, winien prócz tego na

każdy najmniejszy wydatek obłożony być dowodem usprawiedliwiającym, że rzeczywiście tyle wypłacono, ile w rachunku znajduje sie zamieszczonem.

ARTYKUŁ XII.

Nic z Kassy Towarzystwa Dobroczynności wypłaconém być nie będzie mogło, na co poprzednio Rada ogólna nie wyda assygnacyi, wyjąwszy jednak pensye tytułem II. etatu objęte, które lubo do funduszu tego tylko w połowie się odnoszą, każdo-miesięcznie jednak oddzielny kwit na nie wydanym być powinien. Tym sposobem przeto Rada ogólna utrzymując niejako kontrollę wszelkich wydatków, będzie w możności zastósowania ich do etatu a tém samém uważania aby fundusz przebranym nie był.-

ARTYKUŁ XIII.

Co do żywności dzieci, i ztąd przypadającej należytości, winna być z końcem

Nr. 3442 *D. G. S.*

MY

Prezes i Senatorowie

Wolnego Niepodległego i Scisle Neutralnego

MIASTA KRAKOWA I JEGO OKRĘGU.

Gdy rozwinięcie Ustawy Sejmowéj z dnia 27 Grudnia 1821 r. przez Senat Rządzący pod dniem 25 Kwietnia 1822 roku do N. 1432 D. G. S. wydane, nieobejmuje bliższych przepisów pod względem sposobu postępowania w sprawach między panami a służącemi, ani oznacza szczególnych kar na pewne rodzaje przekroczeń, Ustawą powyższą określone, gdy równie dla ułatwienia środka przekonania się o konduicie służących, przed ich przyjęciem, jak

1

niemniej ułatwienia Dyrekcyi Policyi kontrolli wszystkich służbą trudniących się osób, należy zaprowadzić stosowne odmiany co do książek służbowych, uwolnień i ceduł; — przeto w uzupełnieniu przepisów rzeczonego Rozporządzenia, postanowiliśmy i stanowimy co następuje:

ARTYKUŁ I.

Dyrekcya Policyi w mieście a Kommissarze Dystryktowi w Okręgu, rozstrzygać będą wszelkie spory w pierwszéj Instancyi między panami a służącemi jakiejkolwiek klassy, bądź z tytułu przewinień służącego w obowiązkach, bądź złego traktowania tegoż przez pana, wynikające. W drugiéj i ostatniéj Instancyi spory tego rodzaju rozstrzyga Wydział Spraw Wewnętrznych i Policyi. Spory o zasługi, należą do Sądów zwyczajnych.

ARTYKUŁ II.

Spory podobne jako wymagające pośpiechu, załatwiane będą summarycznie, to jest: po ustnem przesłuchaniu stron i zapisaniu w protokule treści ich wniosków, wydaną będzie decyzja.

ARTYKUŁ III.

Strona czująca się być uciążoną decyzją, może założyć rekurs w terminie dni trzech do Wydziału Spraw Wewnętrznych, który równie w dniach trzech decyzją ostateczną, wydać jest obowiązany.

ARTYKUŁ IV.

Wykonanie decyzyj prawomocnych w mieście, należy do Dyrekcyi Policyi, w okręgu zaś do Kommissarzy Dystryktowych.

ARTYKUŁ V.

Te tylko przewinienia mogą być z po-

mienieniem zwykłych formalności rozstrzygane, które nie wchodzą w obrąb przepisów Kodexu Karnego.

ARTYKUŁ VI.

Takiemi przestępstwami z strony służących są wyszczególnione w §§. 37 i 44 na początku powołanéj Ustawy Sejmowéj, z strony zaś Panów prócz wyszczególnionych w §. 46 tejże Ustawy pod literami *b*, *c*, *d* przestępstw, to nadto wykroczenie, gdy Pan wyda Służącemu świadectwo, które następnie przez Władzę za nierzetelne uznanem zostanie.

ARTYKUŁ VII.

Kary za powyższe przewinienia Służących stanowią się: *a*, areszt, *b*, chłosta, *c*, kara pieniężna.

ARTYKUŁ VIII.

Areszt może być wymierzony od 24

godzin do miesiąca jednego bez zaostrzenia lub z zaostrzeniem chłostą do plag 10, lub postem o chlebie i wodzie.

Kara chłosty nie może przechodzić plag 20.

Kara pieniężna stanowi się od 3 do 100 Złp.

ARTYKUŁ IX.

Wymiar kary do następujących przepisów stósować się ma:

a) za opuszczenie się w służbie i nieposłuszeństwo, stanowi się kara 24 godzin aresztu lub 5 do 15 plag. Za opuszczenie przed czasem służby, kara 3 dni aresztu; która w miarę potrzeby chłostą zaostrzoną być może.

b) za przeniewierzenie nie mogące się odnosić do skarcenia Kodexem Karnym areszt od 24 godzin do dni 3 lub chłosta od plag 10 do 20.

c) za zuchwalstwo, kłótnie, plotki, obmowę Pana lub kogobądź z jego familii areszt od 24 godziu do dni 3, który w razie potrzeby chłostą zaostrzony być może.

d) za oddalenie się z domu bez wiedzy Pana plag 10 lub areszt 24 godzin.

e) za przepędzenie nocy za domem od 10 do 20 plag, lub areszt od 24 godzin do dni 5.

f) za pijaństwo lub inne czyny, w jakibądź sposób obyczajność rażące, od plag 10 do 20, lub areszt od 24 godzin do dni trzech.

g) za nieostrożne z ogniem i światłem obchodzenie się, o ile czyn tego rodzaju nie da się podciągnąć pod przepisy Kodexu Karnego, areszt od dni trzech do siedmiu, lub chłosta od plag piętnastu do dwudziestu.

h) za powzięcie zadatku a niestawienie się do służby na czas umówiony, kara plag od pięciu do piętnastu.

i) za wzięcie zadatku w kilku miejscach prócz zwrotu nieprawnie powziętych zadatków, kara za zawód trzy dni aresztu lub chłosta od piętnastu do dwudziestu plag.

k) za staranie się o służbę i przyjęcie takowéj bez poprzedniego dopełnienia formalności w Kantorze służących, kara aresztu od 24 godzin do dni trzech lub plag pięciu do piętnastu.

Zostawia się Władzom wyrokującym prawo w szczególnych przypadkach z względu na wiek, stan zdrowia i porządne prowadzenie się, zmiany kary, chłosty lub aresztu na stósowną karę pieniężną.

ARTYKUŁ X.

Panowie ulegają następującym przepisom:

a) Wypadki złego traktowania służących, przewidziane są Kodexem Karnym; gdyby jednak czyn do tego niekwalifikował się, za pierwsze przewinienie Pan zapłaci na fundusz Policyjny od 6 do 15 złp.—za drugie od 15 do 40 złp.—za trzecie od 40 do 100 złp.

b) za wydanie nierzetelnego świadectwa kondnity zapłaci na tenże fundusz od 6 do 40 złp.

c) za przyjęcie do służby i utrzymywanie w służbie osoby bez dopełnienia poprzednio przepisanych formalności w Kantorze służących od złp. 6 do 15.

ARTYKUŁ XI.

Służący nie może się ze służby oddalić przed czasem w umowie zakreślonym, a to pod rygorem trzechdniowego aresztu, lub chłosty plag 20, a nadto jeżeli Pan

będzie wymagał, napowrót do służby odprowadzonym zostanie.

W wątpliwości, czy umowa na rok lub kwartał zawartą została, wnosić należy że ugoda była kwartalną.

ARTYKUŁ XII.

Lehnlokaje lub służący kilku Panom usługujący, jako rodzajem zarobku do klassy wyrobników zbliżeni, nie będą obowiązani pesiadać książek służbowych, lecz po przekonaniu się o ich konduicie, wyda im Dyrekcya Policyi npoważnienie, do pełnienia tego rodzaju posług, na stęplu ceny złp. jeden — które to upoważnienie co rok odnowione być ma.

ARTYKUŁ XIII.

Uwolnienia ze słnżby udzielane będą drukowane i w tym celu każdy Pan obok

książki służbowéj otrzyma bezpłatnie kartkę drukowaną w osnowie:

»U w o l n i e n i e.«

»Mocą którego niżéj podpisan...zamieszkał...
»pod L... w Gminie... uwalniam ze służby....
»w któréj u mnie od dnia..... mca...... r.....
»pozostaje, za książką służbową do N......
»wydaną, zaświadczając, iż uwolnion......
»sprawował.... się.........

»Kraków dnia..... mca.......... r.......

»UWAGA. »Na kartce téj Pan stósownie »miejsca wypełni, po wyrazie: »iż uwolnion zamieści czy na »własne służącego żądanie, czy »téż go sam odprawia, świade»ctwo sprawowania się rzetelne »zapisze, kartkę podpisze i tako»wą służącemu wyda.«

Zaświadczenie w uwolnieniu ma być zgodne z tém które Pan do książki zapi-

sać jest obowiązany. Gdyby zaś po wydaniu uwolnienia służący na odmienne zaświadczenie zasłużył, w książce służbowéj przyczynę zmiany wyrazić należy.

Z uwolnieniem powyższém, służący winien się udać do Kantoru służących i tam za złożeniem uwolnieuia i opłatą taxy otrzyma cedułę, która oprócz dotychczas zachowanéj formalności, obejmować ma poświadczenie ogólne przez Kantor konduity na zasadzie utrzymywanéj kontrolli oparte, tudzież świadectwo z ostatniéj służby z uwolnienia Kantorowi złożonego przepisane.

Za podobną tylko cedułą wolno jest służącym, starać się o służbę, i Panom służących przyjmować. Pan jeżeli przyjmie służącego i daje mu zadatek, odbiera od niego cedułę, jako dowód przyjęcia przez tegoż służby. Wciągu pierwszych dni

ośmiu kwartału lub miesiąca, od którego służący w usługi wchodzi, winien Pan złożyć w Kantorze służących cedułę i za opłatą taxy książkę służbową odebrać. Pan od którego uwolniony służący oddala się, w ciągu pierwszych trzech dni kwartału lub miesiąca po oddaleniu się służącego, winien po zapisaniu świadectwa, złożyć książkę odchodzącego z służby w Kantorze w dowód czego wydane uwolnienie, zwrócone mu zostanie.

Wszelkie niedopełnienie powyższych przepisów pociąga za sobą karę na służących w Art. IX. pod lit. *k*, a na Panów w Art. X. pod lit. *c*, oznaczoną.

ARTYKUŁ XIV.

Chcąc przynieść ulgę w opłatach Kantorowych, stanowimy, iż odtąd tylko następujące taxy będą miały miejsce.

a) Za wygotowanie książki służący winni opłacać wedle klass Rozporządzeniem z d. 25 Kwietnia 1822 r. N. 1432 postanowionych, a mianowicie: w klassie I. złp. trzy, w klassie II. złp. jeden gr. 20, w klassie III. złp. jeden. Gdyby książka zaginęła, winny zagubienia książki ma zaraz postarać się o inną w Kantorze i za nieostrożność zapłaci wyższą taxę, a mianowicie w klassie I. złp. cztery, w klassie II. złp. dwa gr. dziesięć, w klassie III. złp. jeden gr. dwadzieścia i oprócz tego stósownie do Art. 37 powołanego Rozporządzenia Senatu w razie potrzeby ponieść koszta ogłoszenia przez pisma publiczne.

b) za cedułę do wyszukania służby, służący opłaca w klassie I. złp. jeden, w klassie II. groszy dwadzieścia, w klassie III. groszy dziesięć.

c) za przedłużenie ważności ceduły w myśl Art. 31 Rozporządzenia z d. 25 Kwietnia 1822 r. w klassie I. groszy dziesięć, w klassie II. groszy sześć, w klassie III. groszy trzy.

d) za kartę wyrobniczą wyrobnik każdorocznie opłaca groszy dziesięć.

e) Panowie od wizy książki płacić będą w klassie I. złp. jeden groszy dwadzieścia, w klassie II. złp. jeden, w klassie III. groszy piętnaście. Inne wszelkie opłaty, dopiero rzeczonem Urządzeniem postanowione, znoszą się.

ARTYKUŁ XV.

Rozporządzenie niniejsze poczynając od dnia 1 Września b. r. obowiązywać mające dla powszechnej wiadomości w Dzienniku Praw zamieszczonem mieć chcemy, i wykonanie przepisów niem objętych Wła-

dzom krajowym do których to z natury przedmiotu należy, zalecamy.

Działo się na posiedzeniu Naszem w sali Obrad Senatu w Krakowie dnia dwudziestego piątego Czerwca tysiąc ośmset czterdziestego pierwszego roku.

Prezes Senatu

(M. P.) SCHINDLER.

Sekretarz Jlny Senatu

DAROWSKI.

Sekr. D. K. Senatu *Nowakowski.*

Dzień ogłoszenia dnia 1 Września 1841 r.

Nr. 5804 D. G. S.

MY

Prezes i Senatorowie

Wolnego Niepodległego i Ściśle Neutralnego

MIASTA KRAKOWA I JEGO OKRĘGU.

Uznawszy potrzebę wprowadzenia niektórych zmian w zasadach Urządzenia Domu Pracy objętych Postanowieniem Naszem z d. 1 Lutego 1830 r. do N. 599 w Dzienniku Praw ogłoszoném, na wniosek Wydziału Spraw Wewn. i Pol. stanowimy co następuje:

ARTYKUŁ I.

Kierunek i władzę nad Domem Pracy sprawować będzie Dyrekcya przez Senat Rządzący wyznaczona.

ARTYKUŁ 2.

Dyrekcya Domu Pracy składa się:

1. z Senatora razem Prezydującego,
2. z Prokuratora Sądu Appellacyjnego,
3. z Prokuratora Trybunału,
4. z Kommissarza Policyi delegowanego przez Dyrektora tejże,
5. z Kapelana Instytutu,
6. z dwóch Obywateli Assesorów Dyrekcyi.

Obowiązki Sekretarza pełnić będzie Urzędnik jednego z Wydziałów Senatu przez Prezesa Senatu wyznaczony.

Komplet stanowi 5 członków.

ARTYKUŁ 3.

Dyrekcya zbiera się zwykle co dwa tygodnie lecz może być i częściej zwoływaną jeźli Prezydujący uzna tego potrzebę.

ARTYKUŁ 4.

Do Dyrekcyi Policyi należy:

1. Przeznaczać osoby do Domu Pracy z za-

chowaniem przepisów Urządzenia z d. 1 Lutego 1830 r.

2. Przestrzegać porządku i karności we wnątrz Instytutu przez jednego z Kommissarzy, który jest razem członkiem Dyrekcyi Domu Pracy.

ARTYKUŁ 5.

Do obowiązków Dyrekcyi Domu Pracy należy:

1. Stanowić, jakie rękodzielnie w Domu Pracy prowadzone, lub w jaki sposób w nim osadzeni zatrudnieni być mają, starać się o ciągły zarobek, decydować o zawarciu kontraktów.

2. Wglądać w stan porządku tudzież zarządu w Instytucie niemniej w postępowanie tak officyalistów jak i zamkniętych w nim osób.

3. Czuwać nad poprawą moralną, i do tego środków najstósowniejszych używać

4. Układać co rocznie Etat potrzeb przychodu i wydatku do roku finansowego zastósowany, i takowy pod zatwierdzenie Senatu poddawać.
5. Składać z końcem każdego etatowego roku Senatowi rachunki, tudzież rapporta z cało-rocznego zarządu z uwagami wyjaśniającemi stan Instytutu i jego potrzeby wykazującemi.
6. Stanowić jednego z swych członków Wizytatorem Domu Pracy na przeciąg czasu między jednem a drugiem swem posiedzeniem.
7. Przedstawiać Senatowi Oficyalistów do nominacyi lub oddalenia i zawieszać ich w wykonywaniu obowiązków aż do decyzyi Senatu. W ostatnim jednak przypadku Dyrekcya we 24 godzin rapport Senatowi zdać jest obowiązana.
8. Na wniosek Wizytatorów wydawać de-

cyzye względem uwolnienia osadzonych osób i o takowych Dyrekcyą Policyi zawiadomiać.

ARTYKUŁ 6.

Wyznaczony przez Dyrekcyą Wizytator winien odwiedzać Dom Pracy, przeglądać regestra, wchodzić w przyczynę nieregularności służby i mniejsze uchybienia na miejscu prostować, Wizytator spostrzeżeń swych udziela Senatorowi Prezydującemu, ile razy widzi tego potrzebę, a za zebraniem się Dyrekcyi, tejże swój rapport składa.

ARTYKUŁ 7.

Oprócz Wizytatora każdy z członków Dyrekcyi a mianowicie Kommissarz Policyi ma prawo odwiedzać Dom Pracy według upodobania i spostrzeżenia swoje w właściwej na ten cel utrzymywanej księdze notować.

ARTYKUŁ 8.

W razie dostrzeżonego lub doniesione-

go sobie przekroczenia przez osadzonego w Domu Pracy popełnionego, a które rygor z Art. 28 Urządzenia z r. 1830 na wstępie powołanego za sobą pociąga, Wizytator ma władzę wskazywać decyzyą pismienną na karę w tymże artykule wskazaną z wolnem odwołaniem się do Dyrekcyi w przypadku kar pod N. 3 i 4 postanowionych.

ARTYKUŁ 9.

Srodki wynagrodzenia w Art. 30 wzmiankowanego powyżéj Urządzenia pod Nmi 1 i 2 wymienione, Wizytator ma prawo udzielać przez decyzyą na pismie; wymienione zaś pod N. 3 do 7 sama Dyrekcya udziela.

ARTYKUŁ 10.

Pod względem wewnętrznego urządzenia Domu Pracy obowiązywać będzie Urządzenie oddzielne obejmujące rozwinięcie zasad powyżéj i w Postanowieniu Naszem

z dnia 1 Lutego 1830 r. N. 599 zamieszczonych.

ARTYKUŁ 11.

Postanowienie niniejsze jako obowiązujące od dnia 1 Stycznia 1842 r. w Dzienniku Praw ogłoszonem zostaje, i wykonanie onego komu należy polecamy.

Działo się na posiedzeniu Naszem w Krakowie dnia dwudziestego siódmego Października tysiącznego ośmsetnego czterdziestego pierwszego roku.

Prezes Senatu

(M. P.) SCHINDLER.

Sekretarz Jlny Senatu.

DAROWSKI.

Sekr. D. K. Senatu ***Nowakowski.***